

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/276/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413212306
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1413212306.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: O. X. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom I., S. č. 4, proti žalovanému: U.. J. R. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom I., G. č. 6, zastúpený JUDr. Evou Bellovou, advokátkou, Šamorín, Stará cesta č. 511/21, o určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 4. marca 2014, č.k. 40 C 186/2013-68, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 4. marca 2014, č.k. 40 C 186/2013-68, z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV. rozsudkom zo dňa 4.3.2014, č.k. 40 C 186/2013-68, zamietol žalobu žalobkyne; žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 209,73 € k rukám právnej zástupkyne žalovaného do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu prvej inštancie dňa 3.7.2013, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede nájmu bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 5. poschodí bytového domu v I., S. č. 4, ktorá jej bola daná žalovaným listom zo dňa 23.5.2013, doručený dňa 3.6.2013.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise, spismi Okresného súdu Bratislava IV. sp.zn. 9 C 74/2007 a sp.zn. 8 C 39/2012, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Žalobkyni bol dňa 7.10.1991 pridelený na základe rozhodnutia štátneho podniku POVODIE DUNAJA, štátny podnik, byt č. XX, nachádzajúci sa na 5. poschodí bytového domu v I., S. č. 4. Bytový dom, v ktorom sa tento byt nachádza bol v čase likvidácie štátneho podniku STAVING, š.p. vydražený na verejnej dražbe konanej dňa 20.10.1992 a do vlastníctva ho nadobudol O.. J. T., fyzická osoba, ktorý ho vložil ako nepeňažný vklad do základného imania obchodnej spoločnosti HABITAT, s.r.o. (vklad povolený dňa 16.4.1997). Kúpnu zmluvou, ktorej vklad bolo povolený dňa 16.4.1997, uvedená obchodná spoločnosť previedla byt na žalovaného, ktorý listom zo dňa 23.5.2013, doručený žalobkyni dňa 3.6.2013, jej dal výpoveď z nájmu predmetného bytu. Vo výpovedi žalovaný okrem iného uviedol, že byt je v jeho vlastníctve a spĺňa podmienky podľa § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 260/2011 Z.z. s tým, že výpovedná lehota je 6 mesiacov a začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená a zároveň uviedol, že už jej raz výpoveď daná bola listom zo dňa 20.9.2011, ktorý prevzala dňa 5.10.2011, ktorú napadla na súde, pričom rozsudkom zo dňa 2.10.2012, sp.zn. 8 C 39/2012, bola táto výpoveď určená za neplatnú z dôvodu, že v čase doručenia výpovede bolo vedené súdne konanie, ktorým žalovala žalovaného a spoločnosť HABITAT, spol. s r.o. o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a uloženie povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu na odpredaj predmetného bytu. Nakoľko uvedený spor bol právoplatne ukončený rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 15.6.2011, sp.zn. 9 C 74/2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.2.2013, sp.zn. 9 Co 435/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.04.2013,

opätovne jej dáva v zákonnej lehote výpoveď nájmu bytu, keď lehota na danie výpovede podľa § 3 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z. je dva mesiace odo dňa uvedeného rozsudku. Taktiež žalobkyni oznámil, že pre posúdenie nároku na bytovú náhradu a pre konanie o nároku na poskytnutie bytovej náhrady platia ustanovenia § 5 a nasl. uvedeného zákona. Žalobkyňa listom zo dňa 5.6.2013 oznámila žalovanému, že výpoveď považuje za neplatnú a poukázala na rovnaké dôvody, ktoré uviedla v žalobe.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 2 ods. 1 písm. d/, ods. 3 písm. a/, § 3 ods. 3, ods. 4, ods. 5 zákona č. 260/2011 Z.z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z.z. o cenách v znení neskorších predpisov a dôvodil, že výpoveď nájmu bytu žalovaného zo dňa 23.5.2013 danú žalobkyni považoval za platnú; žalobkyňa preukázala, že na požadovanom určení má naliehavý právny záujem, pretože jej postavenie je neisté a túto neistotu nemožno odstrániť inak ako meritórnym posúdením platnosti výpovede nájmu bytu. Uviedol, že o prevode bytového domu z pôvodného nadobúdateľa O.. J. T. na obchodnú spoločnosť HABITAT, s.r.o. a následného prevodu predmetného bytu zo spoločnosti HABITAT, s.r.o. na žalovaného už bola právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 15.6.2011, č.k. 9 C 74/2007-115, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.2.2013, č.k. 9 Co 435/2011-139. V predmetnom konaní sa žalobkyňa domáhala voči spoločnosti HABITAT, s.r.o. ako žalovanému v I. rade a zároveň voči U.. J. R. ako žalovanému v II. rade uloženia povinnosti odpredať jej predmetný byt a zároveň určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou spoločnosť HABITAT, s.r.o. previedla sporný byt na U.. J. R. s poukazom na § 18 ods. 1, § 29 ods. 5 a ďalšie zákona č. 182/1993 Z.z., pričom jej žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá z dôvodu, že spoločnosť HABITAT, s.r.o. nebola povinná previesť byt žalobkyni podľa zákona č. 182/1993 Z.z., pretože všetky namietané prevody boli vykonané v súlade so zákonom, sú platné a U.. J. R. je vlastníkom predmetného bytu a keďže sporná otázka vlastníctva bytu už bola právoplatne vyriešená v uvedenom konaní, nemohol ju opätovne prehodnocovať, pretože je viazaný skorším posúdením. Ide o prejav prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým sa zaoberala nielen judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2012, sp.zn. 1 Cdo 44/2010, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2013 pod č. 40, v ktorom sa uvádza, že: „Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením“, preto vychádzal z toho, že vlastníkom predmetného bytu je žalovaný. K námietke žalobkyne, že § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 260/2011 Z.z. (na ktorý poukazoval žalovaný vo výpovedi) neupravuje možnosť výpovede nájmu bytu, a preto je výpoveď pre nezrozumiteľnosť neplatná uviedol, že vo výpovedi zo dňa 23.5.2013 žalovaný označil okrem § 2 ods. 1 písm. d/ i § 3 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z. s tým, že uviedol, že výpovedná lehota je 6 mesiacov a začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená a že už jej raz dal výpoveď, pričom podrobne rozviedol dôvody opätovnej výpovede a aj dôvody dodržania zákonnej lehoty v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z. s poukazom na § 5 a nasl. uvedeného zákona týkajúci sa nároku nájomcu na bytovú náhradu a konanie o tomto nároku. Súd prvej inštancie mal za to, že výpoveď bola dostatočne určitá a zrozumiteľná, žalobkyni muselo byť zrejmé, že jej žalovaný dáva výpoveď podľa zákona č. 260/2011 Z.z., keď už jedna výpoveď od žalovaného (zo dňa 20.9.2011) jej daná bola s poukazom na rovnaký zákon a jej platnosť žalobkyňa napadla žalobou na súde (konanie vedené na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp.zn. 8 C 39/2012). Poukázal ďalej na skutočnosť, že predmetný byt nie je bytom nadobudnutým podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, ktorý sa uvádza v poznámke pod čiarou č. 2 k § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 260/2011 Z.z., v ktorom sa tiež uvádza, že tento zákon sa vzťahuje aj na byty v domoch, ktoré boli vložené ako vklad do obchodnej spoločnosti a v ktorých nájom vznikol podľa § 871 ods. 1 a ods. 4 Občianskeho zákonníka a ku dňu účinnosti tohto zákona trvá, pričom v danej veci o takýto byt ide. Žalobkyni bol predmetný byt pôvodne pridelený do osobného užívania podľa § 155 Občianskeho zákonníka (vo vtedy účinnom znení), pričom právo osobného užívania sa v zmysle § 871 Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 1.1.1992 zmenilo na nájom bytu. Obytný dom (ktorého súčasťou je aj predmetný byt) vydražiteľ O.. J. T. ako fyzická osoba na základe zakladateľskej listiny zo dňa 20.2.1997 vložil ako nepeňažný vklad do základného imania obchodnej spoločnosti HABITAT, s.r.o. a tento byt spĺňa všetky znaky bytu podľa § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 260/2011 Z.z. a vzťahuje sa tak na neho tento zákon, z dôvodu ktorého platnosť výpovede posudzoval podľa zákona č. 260/2011 Z.z. Žalovaný ako prenajímateľ už raz žalobkyni dal výpoveď nájmu predmetného bytu listom zo dňa 20.9.2011, ktorý jej bol doručený dňa 5.10.2011, ktorej určenia

neplatnosti sa domáhala na súde, pričom Okresný súd Bratislava IV. rozsudkom zo dňa 2.10.2012, č.k. 8 C 39/2012-63, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.11.2012 určil, že výpoveď je neplatná z dôvodu, že žalovaný ako prenajímateľ síce dal žalobkyni výpoveď v súlade s § 3 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z., pri zachovaní zákonnej lehoty uvedenej v tomto ustanovení (do 31.3.2012), avšak nakoľko ohľadne bytu prebiehalo na uvedenom súde pod sp.zn. 9 C 74/2007 konanie, ktorého výsledkom mohla byť zmena v osobe na strane nájomcu aj prenajímateľa, bola výpoveď žalovaného daná v rozpore s § 3 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z. Žalovaný počkal, kým bude právoplatne skončené konanie vedené pod sp.zn. 9 C 74/2007 (rozsudok súdu nadobudol právoplatnosť dňa 16.4.2013) a v zákonnej lehote dvoch mesiacov v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z. dal opätovne žalobkyni výpoveď listom zo dňa 23.5.2013, ktorý jej bol doručený dňa 3.6.2013. Žalobkyňa namietla, že výpoveď bola daná po uplynutí lehôt podľa § 3 ods. 1 a § 3a zákona č. 260/2011 Z.z., avšak súd prvej inštancie opätovne poukázal na vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2012, sp.zn. 1 Cdo 44/2010 s tým, že Okresný súd Bratislava IV. v konaní vedenom pod sp.zn. 8 C 39/2012 právoplatne vyriešil medzi stranami otázku platnosti výpovede zo dňa 20.9.2011 tak, že ju určil za neplatnú s poukazom na prebiehajúce konanie sp.zn. 9 C 74/2007, ktorého výsledkom mohla byť zmena v osobe na strane nájomcu i prenajímateľa, čím bola výpoveď žalovaného daná žalobkyni v rozpore s § 3 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z. a týmto rozhodnutím (a právnym názorom v ňom vysloveným) je v tomto konaní viazaný. Opačný výklad by vo svojich dôsledkoch viedol k absurdným záverom, pretože ak by v posudzovanej veci zaujal názor, že konanie vedené pod sp.zn. 9 C 74/2007 nebolo prekážkou pôvodnej výpovede žalovaného danej žalobkyni, teraz posudzovaná výpoveď by bola daná po uplynutí lehôt podľa § 3 ods. 1 (do 31.3.2012) a § 3a (do 31.12.2012) zákona č. 260/2011 Z.z. a musela by byť z uvedeného dôvodu neplatná. Takýto postup by bol v rozpore so základnými princípmi právneho štátu, imanentnou súčasťou ktorého je aj princíp právnej istoty a oprávnenej dôvery v právo. Žalovaný, ktorého pôvodná výpoveď bola určená z vyššie uvedeného dôvodu za neplatnú, postupoval v súlade s právnym názorom súdu obsiahnutým v predmetnom rozhodnutí a oprávnene sa na neho spoliehal. Nemôže byť teda vo svojej dôvere sklamaný tým, že súd v inom konaní bude vychádzať z diametrálne odlišných východísk a určí jeho opätovnú výpoveď danú žalobkyni za neplatnú pre nedodržanie zákonných lehôt, ktoré medzičasom už uplynuli a na tomto nemohlo nič zmeniť ani poukazovanie žalobkyne na rozhodnutie Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava zo dňa 11.12.2013, č. MAGS SNM XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXX/Do, v ktorom hlavné mesto ako správny orgán konštatovalo, že výpoveď žalovaného zo dňa 23.5.2013 bola podaná po uplynutí lehoty v rozpore s § 3 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z., keďže konanie vedené pod sp.zn. 9 C 74/2007, nie je konaním taxatívne vymedzeným v zákone č. 260/2011 Z.z., pre ktoré by sa mala posunúť lehota na podanie výpovede, pričom tento právny názor správneho orgánu považoval za irelevantný. Odhliadnuc od skutočnosti, že predmetom správneho konania pred Hlavným mestom Slovenskej republiky Bratislava bolo posúdenie nároku žalobkyne na poskytnutie bytovej náhrady a nie platnosť výpovede nájmu bytu (tento orgán ani nie je oprávnený toto posudzovať), správny orgán v priamom rozpore s právoplatným rozhodnutím súdu v konaní sp.zn. 8 C 39/2012 a právnym názorom v ňom vysloveným konštatoval, že konanie vedené pod sp.zn. 9 C 74/2007 nebolo konaním vymedzeným v § 3 ods. 3 zákona 260/2011 Z.z., na právoplatné skončenie ktorého sa viaže začiatok plynutia dvojmesačnej lehoty na danie výpovede zo strany prenajímateľa. Uvedený postup správneho orgánu spochybňujúci právny názor obsiahnutý v právoplatnom a záväznom rozhodnutí súdu je preto nepripustný, z dôvodu ktorého ho vôbec nebral do úvahy. Žalovaný postupoval v súlade s § 3 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z., keď žalobkyni dal výpoveď z nájmu bytu v zákonnej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní vedenom sp.zn. 9 C 74/2007, zachovanie jeho postupu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 260/2011 Z.z. (doručenie výpovede obci príslušnej na konanie o nároku na poskytnutie bytovej náhrady) nebolo v konaní spochybňované, keď jeho dodržanie vyplýva aj z rozhodnutia Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava zo dňa 11.12.2013, č. MAGS SNM XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXX/Do. K dodržaniu postupu podľa § 3 ods. 4 zákona č. 260/2011 Z.z. uviedol, že doručenie oznámenia o budúcej výpovedi zo strany žalovaného žalobkyni a Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislava bolo splnené doručením prvej výpovede žalobkyni a hlavnému mestu (výpoveď zo dňa 20.9.2011), čo rovnako vyplýva z vyššie uvedeného rozhodnutia hlavného mesta. Účelom tohto ustanovenia je, aby nájomca mal vopred vedomosť o tom, že prenajímateľ sa chystá dať mu výpoveď a to hneď ako sa skončí konanie podľa § 3 ods. 2, príp. § 3 ods. 3 zákona č. 260/2011 Z.z. (rovnako, aby túto vedomosť mala aj obec príslušná na konanie o nároku na poskytnutie bytovej náhrady). Žalobkyňa pritom touto vedomosťou musela disponovať už doručením prvej výpovede žalovaného zo dňa 20.9.2011 (rovnako mala vedomosť o súdnom konaní vedenom pod sp.zn. 9 C 74/2007, keďže sama toto konanie iniciovala), čo platí tiež o Hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislava ako orgánu príslušnému na

konanie o nároku na poskytnutie bytovej náhrady, keď rovnako bola zachovaná aj lehota uvedená v tomto ustanovení (do 31.3.2012).

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p., § 9, § 11 ods. 1 písm. c/, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a žalovanému, ktorý mal plný úspech v konaní priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 209,73 €, ktoré mu priznal za 3 úkony právnej služby á 61,87 € (1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. písomné podanie na súd - vyjadrenie k žalobe zo dňa 14.1.2014, 3. účasť na pojednávaní dňa 4.3.2014), 3 x režijný paušál (rok 2014) á 8,04 €.

4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa dôvodiac tým, že napadnuté rozhodnutie odporuje zákonu, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je v rozpore s deklarováým princípom právneho štátu, vybočuje zo zaužívaného kontinentálneho systému práva, keď súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predchádzajúce súdne rozhodnutia a právne názory v nich vyslovené. Vytkla súdu prvej inštancie, že sa meritórne nezaoberala otázkou vlastníctva bytu, keď síce poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV. č.k. 9 C 74/2007-115, v ktorom sa otázka vlastníctva bytu právoplatne nevyriešila, pretože išlo o konanie, v ktorom sa domáhala určenia neplatnosti zmluvy, ktorou obchodná spoločnosť HABITAT, s.r.o. previedla predmetný byt žalovanému a jej žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že nepreukázala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti tejto zmluvy. Aj napriek skutočnosti, že z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že prvoinštančný súd bol toho názoru, že žalovaný je vlastníkom predmetného bytu, iný súd v inom konaní nemôže s poukazom na prekážku rozhodnutej veci byť viazaný právnym názorom súdu uvedeným iba v odôvodnení predchádzajúceho rozhodnutia bez toho, aby tento názor nebol vyslovený aj vo výroku predchádzajúceho právoplatného rozhodnutia súdu. Domnieva sa, že ani najvyšší súd vo svojom uznesení zo dňa 31.1.2010, sp.zn. 1 Cdo 44/2010 nekonštatoval, že súd je pri riešení spornej hmotnoprávnej otázky viazaný predchádzajúcim rozhodnutím súdu, pokiaľ riešenie tejto otázky nie je obsahom výroku predchádzajúceho súdneho rozhodnutia, ale iba jeho odôvodnením. Tým, že súd prvej inštancie neskúmal otázku vlastníctva bytu, ktorej sa žalobou domáhala, odňal jej ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky. Nestotožnila sa s tým, že súd prvej inštancie predmetný byt posudzoval podľa § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 260/2011 Z.z. v tej časti, ktorá hovorí o bytoch v domoch vložených ako vklad do obchodnej spoločnosti a v ktorých nájom vznikol podľa § 871 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka, pretože uvedená časť zákona hovorí o bytoch v domoch, ktoré boli vložené ako vklad do obchodnej spoločnosti z vlastníctva štátu. Nesúhlasila ani s právnym posúdením lehoty na vypovedanie nájmu z bytu, pretože nezobral do úvahy skutočnosť, že rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 2.10.2012, č.k. 8 C 39/2012-63, odporuje zákonu, pretože rozširuje okruh súdnych konaní odsúvajúcich lehotu na vypovedanie nájmu bytu uvedenú v § 3 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z. nad rámec stanovený týmto zákonom, pričom právo na ochranu dôvery v práva a platnosť a záväznosť zákonov nemá len žalovaný ale aj ona (zásada rovnosti strán sporu) a konštatovaním, že rozhodnutie súdu odporujúce zákonu má prednosť pred zákonom, zbavuje sudcu povinnosti byť zákonom viazaný uloženou mu Ústavou Slovenskej republiky, môže táto jej dôvera utrpieť. Má za to, že pri posudzovaní veci mal súd prvej inštancie prihliadnuť a ochraňovať aj dôveru poslancov Národnej rady Slovenskej republiky v to, že zákony, ktoré prijímajú nebudú novelizované rozhodnutiami súdov, ale budú aplikované tak ako ich schválili a ako boli publikované v Zbierke zákonov. Žalovaný síce proti uvedenému rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. podal odvolanie, avšak z nepochopiteľných dôvodov ho vzal späť. Závery súdu prvej inštancie v tejto časti napadnutého rozhodnutia sú preto absurdné, v rozpore so základnými princípmi právneho štátu, ktorého imanentnou súčasťou je aj princíp právnej istoty a oprávnenej dôvery v právo. Odvolaciemu súdu navrhla preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jej žalobe vyhovieť; žiadala trovy konania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že napadnutý rozsudok je vecne správny, vychádza zo správneho zistenia skutkového stavu, súd prvej inštancie rozsudok dostatočne zdôvodnil, reagoval na všetky právne významné tvrdenia a skutočnosti, ktoré sú vo veci právne významné. Žalobkyňa vo svojom odvolaní opätovne poukázala na skutočnosť, že prvoinštančný súd mylne vychádzal zo skutočnosti, že je vlastníkom predmetného bytu, keď napriek právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. sp.zn. 9 C 74/2007, ktorým bola zamietnutá jej žaloba o určenie povinnosti odpredať jej predmetný byt vychádza z predpokladu, že nie je vlastníkom nehnuteľnosti a jeho výpoveď je aj z tohto dôvodu neplatná. Stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2012, sp.zn.

1 Cdo 44/2010 a uviedol, že je viazaný otázkami, o ktorých už bolo v takýchto konaniach právoplatne rozhodnuté. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť; žiadal trovy odvolacieho konania.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu uviedla, že otázku vlastníctva bytu, ktorého je nájomníčkou, doteraz žiadny súd meritórne neriešil, pretože súd, ktorý tak mal urobiť, dospel k záveru z nepochopiteľných dôvodov, že nemá naliehavý právny záujem na určení, či je žalovaný vlastníkom bytu. Nie je vôbec jednoznačné, kto je vlastníkom predmetného bytu, nakoľko Okresný súd Bratislava IV. v konaní iných žalobcov, vydal rozsudok dňa 6.5.2015, č.k. 16 C 38/2007-434, ktorým vyhlásil (určil) aj kúpnu zmluvu (podľa odôvodnenia rozsudku absolútne neplatnú) o prevode vlastníctva síce iného bytu, ale nachádzajúceho sa v tom istom bytovom dome ako jej byt, ktorého je nájomníčkou, uzavretú medzi obchodnou spoločnosťou HABITAT, spol. s r.o. a žalovaným na základe rovnakých skutkových tvrdení, ktorými argumentovala v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 9 C 74/2007. Uvedený rozsudok potvrdil aj Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 25.1.2016, č.k. 6 Co 401/2015-476, ktorý je právoplatný a v podstate sa v ňom konštatuje, že žalovaný nie je vlastníkom žiadneho z bytov v dotknutom dome, pretože ak je pri rovnakom skutkovom základe absolútne neplatný prevod jedného bytu, logicky musia byť absolútne neplatné aj prevody ostatných bytov. Ostatnými argumentmi, ktoré uviedla v odvolaní, najmä zmeškanou lehotou na danie výpovede nájmu bytu sa žalovaný, resp. jeho právna zástupkyňa vo svojom vyjadrení nezaoberala asi preto, že si je vedomá, že argumentácia súdu prvej inštancie je aj v tejto časti neudržateľná. Zotrvála na odvolacom návrhu.

7. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 19.7.2017, č.k. 2 Co 426/2014-90, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom v odôvodnení, okrem iného, konštatoval, že sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie týkajúcu sa vlastníctva predmetného bytu i skutočnosti, že na tento byt sa vzťahuje zákon č. 260/2011 Z.z., nakoľko otázka vlastníctva bytu už bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp.zn. 9 C 74/2007, preto v tomto konaní, v ktorom mal túto istú otázku posúdiť ako predbežnú, bol viazaný jej skorším posúdením (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.1.2012, sp.zn. 1 Cdo 44/2010). Súd prvej inštancie v právnom posudzovaní veci z dôvodu viazanosti rozsudkom vydanom v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. sp.zn. 9 C 74/2007 pri posudzovaní predbežnej otázky vlastníctva predmetného bytu nepochybil, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že by jeho rozhodnutie bolo v rozpore s hmotným právom. Je správny právny záver súdu prvej inštancie v tom smere, že v prebiehajúcom konaní bol viazaný tým, že bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt, bol vložený ako nehnuteľný majetok do majetku obchodnej spoločnosti, tak ako je uvedené v právoplatnom rozhodnutí Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 15.6.2011, č.k. 9 C 74/2007-115, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.2.2013, č.k. 9 Co 435/2011-139, ktorým je súd viazaný. Keďže súd nemôže ani ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán sporu, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní správne alebo nesprávne vec posúdil. Správne teda prvoinštančný súd konštatoval, že platnosť výpovede posudzoval podľa zákona č. 260/2011 Z.z., keďže bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt, bol vložený ako vklad do obchodnej spoločnosti (HABITAT, spol. s r.o.), v ktorom nájom vznikol podľa § 871 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a ku dňu účinnosti uvedeného zákona trval. Žalobkyňa poukázala na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava IV. sp.zn. 16 C 38/2007, v ktorom sa žalobcovia v 1. rade U.. L. L. a v 2. rade U.. C. L. domáhali určenia neplatnosti kúpnych zmlúv uzavretých medzi žalovaným v I. rade (obchodnou spoločnosťou HABITAT, spol. s r.o., Bratislava) a žalovaným v II. rade (U.. J. R., I.) a medzi žalovaným v II. rade a žalovaným v III. rade (A. A.). Okresný súd I. IV. rozsudkom (v poradí druhým) zo dňa 6.5.2015, č.k. 16 C 38/2007-434 (pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu vyslovený v jeho prvom rozhodnutí), v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.1.2016, č.k. 6 Co 401/2015-476, určil, okrem iného, za neplatnú kúpnu zmluvu uzavretú medzi žalovanými v I. a II. rade zo dňa 1.12.2005, keď Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí síce uviedol, že je potrebné, aby žalobcovia disponovali právoplatným rozsudkom, ktorý deklaruje neplatnosť právnych úkonov, ktorými žalovaný v II. rade (v tomto konaní žalovaný) ich byt prevádzal na iné osoby, pretože nemohli ovplyvniť, aká právnická alebo dokonca fyzická osoba sa stane vlastníkom bytu, v ktorom bývajú. Zároveň ale uviedol, že dôsledkom určenia neplatnosti kúpnej zmluvy (a následne aj ďalšej kúpnej zmluvy) je stav, že vlastníkom bytu žalobcov je obchodná spoločnosť HABITAT, spol. s r.o. (fakticky žalovaný v I. rade), ktorý je ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu vlastníkom sporného bytu. Z uvedeného je zrejmé, že argumentácia žalobkyne v predmetnej právnej

veci o tom, že žalovaný nie je vlastníkom žiadneho bytu v danom bytovom dome je nedôvodná, nakoľko aj podľa vyššie uvedeného rozhodnutia súdu (vo veci sp.zn. 16 C 38/2007), vlastníkom ďalšieho bytu [ide o byt č. 55 nachádzajúci sa na 10. poschodí bytového domu v I., na S. č. 4 (list vlastníctva č. XXXX pre okres I. IV., obec BA-m.č. B., katastrálne územie B.)] by bola obchodná spoločnosť HABITAT, spol. s r.o., v ktorej je žalovaný spoločník a konateľ. Napokon z rozsudku Krajského súdu Bratislava zo dňa 25.1.2016, sp.zn. 6 Co 401/2015-476, nevyplýva či a ako sa vysporiadal so skorším rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV. sp.zn. 9 C 74/2007, Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.2.2013, sp.zn. 9 Co 435/2011, vzťahujúce sa k inému bytu v tom istom bytovom dome s právnym názorom tam vysloveným, prečo sa odklonil od právneho názoru už právoplatne vysloveného (o platnosti verejnej dražby, o platnosti nepeňažného vkladu do základného imania obchodnej spoločnosti, o následnej platnosti nadobudnutia bytu), a tak odvolací súd v prejednávanej veci nemohol pri rozhodovaní zohľadniť žalobkyňou spomenutý rozsudok odvolacieho súdu. Odvolací súd v prejednávanej veci rešpektoval právne názory, závery súdov prvej inštancie i odvolacieho súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp.zn. 9 C 74/2009 a na Krajskom súde v Bratislave vedenom pod sp.zn. 9 Co 435/2011, z nich (mutatis mutandis) vychádzal a pri rozhodovaní zohľadnil. Za odklon od rozhodovacej činnosti považuje práve žalobkyňou citované rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave pod sp.zn. 6 Co 401/2015 (vo veci Okresného súdu Bratislava IV. sp.zn. 16 C 38/2007) z dôvodov uvedených vyššie. Nebola dôvodná námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil lehotu na vypovedanie nájmu bytu, pretože, tak ako je uvedené vyššie, až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp.zn. 9 C 47/2007 nebolo zrejmé, kto je vlastníkom predmetného bytu, z dôvodu ktorého až po právoplatnosti uvedeného konania, v ktorom bolo určené, že vlastníkom, prenajímateľom bytu je žalovaný, ktorý mohol vypovedať v zákonnej lehote (do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu; rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.4.2013) nájom bytu žalobkyňi ako nájomníčke tohto bytu (výpoveď zo dňa 23.5.2013). Po právoplatnom skončení tohto súdneho konania nie je vylúčené o materiálnej bytovej núdzi, bytovej náhrade, postupovať podľa zákona č. 260/2011 Z.z.

8. Žalobkyňa podala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.9.2017, č.k. 2 Co 426/2014-90; Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30.10.2019, sp.zn. 6 Cdo 54/2018, uvedený rozsudok Krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp.zn. 9 C 74/2007 domáhala určenia neplatnosti právnych úkonov a aj nahradenia prejavu vôle vykonať prevod bytu do vlastníctva nájomcu podľa zákona č. 182/1993 Z.z. Pokiaľ ide o určenie neplatnosti právnych úkonov, táto bola súdom zamietnutá z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení bez toho, aby sa súd zaoberal meritom veci. To znamená, že o otázke platnosti právnych úkonov nebolo v tomto konaní rozhodnuté priamo vo výroku rozsudku. Nejde preto o rozhodnutie, ktoré by bolo v súlade so zásadou prejudiciality pre súd v prebiehajúcom neskoršom konaní záväzná. Pokiaľ ide o žalobu o nahradenie prejavu vôle, žalovaným v tomto spore bola spoločnosť HABITAT, s.r.o.; žalovaný v prebiehajúcom konaní je U.. J. R. stranou tohto konania nebol. Výrok právoplatného rozsudku je teda záväzný len medzi stranami sporu, t.j. medzi žalobkyňou a HABITAT, s.r.o. V prebiehajúcom (neskoršom) konaní je predmetom sporu žaloba žalobkyne o neplatnosť výpovede nájmu bytu, v ktorom na žalovanej strane vystupuje v pozícii žalovaného fyzická osoba U.. J. R., takže v tomto neskoršom spore konal s niekým, kto nebol stranou sporu o žalobe o nahradenie prejavu vôle. Výrok právoplatného rozsudku vydaný v konaní pod sp.zn. 9 C 74/2007 nemôže byť už z tohto dôvodu v tomto neskoršom konaní pre žalovaného záväzný. Navyše predmetom sporu v skoršom konaní nebola otázka určenia vlastníckeho práva k predmetnému bytu.

9. Po vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky, odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je možné potvrdiť, ani zmeniť.

10. Odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.) dospel k záveru, že nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku, že otázka vlastníctva bytu č. 35, nachádzajúceho sa na 5. poschodí obytného domu v I., S. č. 4, ktorého je žalobkyňa nájomcom, už bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp.zn. 9 C 74/2007, pretože na strane žalovaného vystupoval iný subjekt (spoločnosť

HABITAT, s.r.o.) ako v tomto konaní (U.. J. R.), keď výrok právoplatného rozsudku môže byť záväzný len medzi stranami sporu, teda medzi žalobkyňou a spoločnosťou HABITAT, s.r.o. Prvoinštančný súd teda pri riešení prejudiciálnej otázky týkajúcej sa vlastníckeho práva k predmetného bytu pochybil a nesprávne sa vysporiadal s tvrdením žalobkyne, že žalovaný nie je vlastníkom žiadneho bytu v danom bytovom dome.

11. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p., ako aj v záujme zachovania dvojinštančnosti súdneho konania, keď odvolací súd dospel v predbežnej otázke týkajúcej sa vlastníctva predmetného bytu k inému právnomu záveru ako súd prvej inštancie. V opačnom prípade by súd znemožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv, keďže by im odoprel možnosť odvolacieho prieskumu v otázke týkajúcej sa (ne)platnosti nájomnej zmluvy, čím by stranám odňal možnosť konať pred súdom. Povinnosťou prvoinštančného súdu bude opätovne o žalobe rozhodnúť, ako predbežnú otázku znova posúdiť, kto je vlastníkom bytu č. XX, nachádzajúceho sa na 5. poschodí obytného domu v I., S. č. 4, ktorého je žalobkyňa nájomcom, v prípade potreby doplniť dokazovanie, rozhodnúť vec v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s vyššie uvedenými požiadavkami, vyplývajúcimi z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p.

12. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí rozhodne opätovne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím a dovolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

13. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednodhlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).